

(folytatás az első oldalról)

abb ideig égnék, talán csillogó ragyogással elkápráztatják a környezetüket is, de egy idő után örökre kialszanak.

A karácsonyi örömhír az, hogy az Úr Jézus eljött hozzánk, hogy nekünk örök életünk legyen. Vizsgáljuk hát meg az életünket: Meghallottuk, magunkévá tettük már ezt a karácsonyi örömhírt? – Egykor Betlehemben a napkeleti bölcsek, a tudomány pogány fejedelmei fejet hajtottak a kisded Jézus előtt. Halljuk meg mi is az evangéliumot, amellyel Jézus megszólít bennünket, mert vezetni akar. Vezetni akar, hogy ne gyarapítsuk tovább a földi útvesztőkben eltévelyedettek népes táborát. Azokét, akik nem ott vannak, ahol lenniük kellene, akik nem azt teszik, amit tenniük kellene, hanem maguk körül – sokszor szent meggyőződésük ellenére – káoszt, összevisszaságot és békéltenséget teremtenek.

Engedjük, hogy ne csak a gyertyák pislogó fénye világítsa meg az arcunkat, hanem a karácsonyi Fénysugár szívünk-lelkünk legmélyéig hatoljon, hogy átformálja egész életünket, hogy a mennyei Fény hordozói lehessünk ebben az egyre sötétebb világban. Így rendezzük újra és újra szereteteinkkel való kapcsolatunkat, igyekszünk becsületesen eljárni mindenben dolgunkban úgy, hogy a körülöttünk élők is megtapasztalják a pozitív változást, és Mennyei Édesatyánk nevére is dicsőség szálljon.

Mélyen bennem élnek annak a 20 évvel ezelőtti karácsonynak a fényei, mikor – felekezeti hovatartozástól függetlenül, és politikai színezettől mentesen – szinte minden felvidéki ablakban csongig égtek az imádságos lelkülettel meggyújtott gyertyák, hirdetve népünk Gondviselő Istenbe vetett hitét, összefogását, és egységét a gonosz hatalommal szemben.

Közös imádságunkra akkor gyorsan világos választ kaptunk. Érdemes lenne magunkba mélyedve őszintén elgondolkodnunk azon, hogy hová tűnt belőlünk az a hit, az az összefogás, az a tenni akarás, az a felelősségvállalás, az a minden (határokon, felekezeten, nemzeten, ...) túlradó szeretet és elfogadás, mely ezt bizonyosan elősegítette.

Imádkozzunk az adventi gyertyák, majd a karácsonyfák fényénél a Világ Világosságához ilyen hitért, szeretetért, összefogásért, hogy egyre több kis és nagy csodát élhessünk át családjainkban, gyülekezeteinkben és népünk életében is.

Dobai Sándor

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f a n a l

1.	P.	Jeremiás 1,1–10	Jelenések	1, 1–8
2.	Sz.	Jer 1,11–19	Jel	1, 9–16
3.	V.	Jer 2, 1–19	Jel	1,17–20
4.	H.	Jer 2,20–37	Jel	2, 1–7
5.	K.	Jer 3, 1–13	Jel	2, 8–11
6.	Sz.	Jer 3,14–25	Jel	2,12–17
7.	Cs.	Jer 4, 1–4	Jel	2,18–29
8.	P.	Jer 4, 5–18	Jel	3, 1–6
9.	Sz.	Jer 4,19–31	Jel	3, 7–13
10.	V.	Jer 5	Jel	3,14–22
11.	H.	Jer 6, 1–15	Jel	4, 1–8
12.	K.	Jer 6,16–30	Jel	4, 9–11
13.	Sz.	Jer 7, 1–15	Jel	5, 1–5
14.	Cs.	Jer 7,16–28	Jel	5, 6–10
15.	P.	Jer 7,29–34	Jel	5,11–14
16.	Sz.	Jer 8, 1–9	Jel	6, 1–8
17.	V.	Jer 8,10–23	Jel	6, 9–11
18.	H.	Jer 9, 1–15	Jel	6,12–17
19.	K.	Jer 9,16–25	Jel	7, 1–8
20.	Sz.	Jer 10, 1–16	Jel	7, 9–17
21.	Cs.	Jer 10,17–25	Jel	8, 1–6
22.	P.	Jer 11, 1–14	Jel	8, 7–13
23.	Sz.	Jer 11,15–23	Jel	9, 1–12
24.	V.	Jer 12, 1–6	Jel	9,13–21
25.	H.	Jer 12, 7–17	Jel	10, 1–7
26.	K.	Jer 13, 1–11	Jel	10, 8–11
27.	Sz.	Jer 13,12–19	Jel	11, 1–4
28.	Cs.	Jer 13,20–27	Jel	11, 5–14
29.	P.	Jer 14, 1–9	Jel	11,15–19
30.	Sz.	Jer 14,10–22	Jel	12, 1–6
31.	V.	Jer 15, 1–9	Jel	12, 7–12

JANUÁR

Tanulságos

Istennel beszélget egy szent ember. Mondja neki:

- Uram, szeretném megtudni, hogy milyen a Paradicsom és milyen a Pokol. Isten odavezeti a szent férfit két ajtóhoz. Kinyitja az egyiket és megengedi a szent embernek, hogy betekintsen.... A szoba közepén egy hatalmas kerek asztal volt és az asztal közepén egy nagy fazék, benne ízletes raguval. A szentnek elkezdett csorogni a nyála. Az emberek, akik az asztal körül ültek csont soványak és halásápadtak voltak. Az összes éhezett. Mindegyiknek egy hosszú nyelű kanál volt a kezében, odakötözve a kezéhez. Mindegyikük elérte a ragus tálat és vett egy kanállal. De mivel a kanál nyele hosszabb volt, mint a karjuk, nem tudták a kanalat a szájukhoz emelni. A szent ember megborzongott nyomorúságukat, szenvedésüket látva. Isten ekkor azt mondta:

- Amit most láttál az a Pokol volt. Majd mindketten a második ajtóhoz léptek. Isten kitérte azt és a látvány, ami a szent elé tárult, ugyanaz volt, mint az előző szobában. Ott volt egy nagy kerek asztal, egy fazék finom raguval, amitől ismét elkezdett folyni a szent ember nyála. Az emberek az asztal körül ugyanúgy hosszú nyelű kanalat tartottak a kezükben. De ez alkalommal az emberek jól tápláltak, mosolygósak voltak, és nevetve beszélgettek egymással. A szent ember ekkor azt mondja Istennek:

- Én ezt nem értem!

- Ó, pedig ez egyszerű - válaszolja Isten - ez igazából csak 'képeség' kérdése. Ők megtanulták egymást etetni, míg a falánk és önző emberek csak magukra gondolnak. 'A Pokol gyakran itt van a Földön.'

Nemcsak kenyérrrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 38. része

Jeremiás helyzete elviselhetőbb a börtön udvarán, mint volt a Jónátán kancellár háza pincéjében, az ott lévő víztárolására használt üres ciszternába zárva. A mozgási szabadsága korlátozott ugyan, mert nem hagyhatja el az udvar területét, de beszélhet az örökökkel, rabtársakkal. Itt írja alá a föld megvásárlásáról kötött szerződést is rokónával az ÚR parancsára (32. r.). De a most olvasott 1-3 versekből azt is megtudjuk, hogy próféta szolgálata nem ér ezzel a nyilvánosan kötött szerződéssel véget. Nem hagyja abba az ÚR üzenetének tolmácsolását, még ha látszólag annak hirdetése juttatta is ide. Az, hogy az első versben megnevezett személyek hallották a próféta szavait, arra utal, hogy egy népesebb embercsoport előtt mondta el a próféciát, s nem láthatta, hogy ellenségei is jelen vannak a hallgatói között. (Bár, ha látja is őket, akkor sem mondhat mást, hiszen az ÚR nem hatalmazta fel erre). De az sem lehetetlen, hogy másoktól hallották Jeremiás szavait, s csak a királynak mondják el úgy, mintha ők is jelen lettek volna akkor, amikor a vád alapját képező kijelentések elhangzottak. (Mert a gyűlölet az alattomoság minden eszközét alkalmazhatónak véli, ha az a kívánt cél elérését elősegíteni látszik). Amit hirdet, annak valóságtartalmáról már a király is tud, hiszen e rész 19. versében olvasuk, hogy a városból menekültek életben vannak, nem ölték meg őket. Az ostrom viszontagságait megtapasztalt köznép is hallhatta ezt, s a prófétát azért is kérdezhetik, hogy érvényes-e még az ígéret. Beszélnie kell, mert tudja, hogy a megmenekülők Isten szava igaz voltának, tekintélyének megtapasztalói, hirdetői lesznek. Ellenfelei viszont azt látják, hogy a nép előtt növekszik a próféta tekintélye, míg a háborús párt népszerűsége csökken. Ha pedig akkor sikerült börtönbe záratni e váddal, amikor a kapunál elfogták, most ismét visszajuttathatják oda, ha a király nem veszi védelmébe. Ez esetben viszont szembe fordulhatnak a királlyal is. A vád megfogalmazásából kiolvasható, hogy Jeremiás halálát

akarják. De azt is megtudjuk e vádból, hogy a királytól nem merik még számon kérni azt, hogy miért hozatta ki előző börtönéből.

Az elhangzó vádra a király által adott feleletet olvasva első gondolatunk az, hogy mennyire gyenge, jellemtelen uralkodó. Nemrég kihozatta a ciszternából a prófétát, most pedig újra kiszolgáltatja ellenfeleinek. Jobban átgondolva ezt a helyzetet, azt is meg kell látnunk, ha a király védené Jeremiást, kétséges, hogy tudna rajta segíteni, mert vele is végezhetnének a háborús párt vezetői, hiszen az árulónak tartott személy védelmezőjére is könnyen rá lehet mondani, hogy áruló. Válasza így inkább taktikázásként fogható fel, és példaként arra, amit „politikaként” a jelenben láthatunk magunk körül is, de nagyhatalmi viszonylatban is, múltban és jelenben egyaránt része ez a „játék” emberi történelmünknek. Csak két baj van vele. Az egyik, hogy könnyen válhat gyilkossá is, de áldozattá is az, aki e játékba bele kezd. A másik, hogy a játékosok szinte soha nem veszik észre azt, mikor következik be egy olyan változás e játékban, amikor már nem játékosok, hanem bábuk, s a politika játszik velük, nem ők egymással. Nem véletlen, hogy Isten inti szövetséges népét attól, hogy királyt választva sorának irányítását kivonja az Ő fennhatósága alól (I. Sámuel 8.r.). Mint ahogyan a keresztyén ember számára is adva van Krisztusban azaz útmutató, akit követve az egyedüli helyes irányban haladhat életünk.

A király válasza után rögtön cselekszenek Jeremiás ellenfelei. De nem merik nyilvánosan kivégeztetni, még ha a maguk szempontjából veszélyesnek tartják is az általa mondottakat. Tudják, hogy sok ember szemében már nem hamis próféta, mert tekintélyt szerzett a beteljesedett próféciák révén. Nem akarják ezeket maguk ellen fordítani egy nyilvános kivégzéssel. Ezért titokban próbálják végleg elnémítani. Ismét egy víztárolására használt ciszternába (kútba) engedik le, amely Malkijjá királyfi tulajdona, és a

börtön udvarán volt. De itt már nincs más fogoly, csak ő. Nincs száraz terület sem, ahol alhatna, leülhetne. Sárban állva várja a megalázó halált. Nincsenek tekintettel sem idős korára, sem próféta tisztére, mert az őt elhívó Urat sem tisztelik. De az ÚR most sem hagyja prófétáját sorsára, gondoskodik szabadsulásáról.

Hogy ki is Ebed-Melek, aki közben jár Jeremiás érdekében a királynál, erre a kérdésre feleljen a Jub. kommentárból vett idézet. „Ebed-Melek valószínűleg a királyi hárem ethiopiai származású főeunuchja volt (erre enged következtetni a 7. v. 'is szárisz kifejezése), s mint ilyen, a király legközvetlenebb szolgálatában állott. Közbenjárására Sedékiásban = Cidkijában felébred a lelkiismeret és engedélyt ad Jeremiásnak a ciszternából történő kimentésére. A választott nép előjárói kegyetlenségével éles ellentétben áll az a körültekintő gondoskodás, amellyel az idegen származású Ebed-Melek Jeremiást körülveszi. Irgalmas cselekedetével végső soron a próféta Istenébe vetett reménységéről tesz vallást és a „prófétának jutalmát” veszi (Mt 10:41). Jeremiás Isten megbízásából kegyelmes ígéretet hirdet Ebed-Meleknek (39: 16-17)”. Ehhez az átfogó magyarázathoz csak néhány mozaikot tennék még hozzá, hogy ezek segítségével is szélesedjen látókörünk. Az első az, hogy a nem zsidó Ebed-Melek elfogulatlan szavaiból kitűnik, azért sem tudják sokáig védeni a várost, mert fogytán van az élelem. De kevés lehetett a víz is, hiszen már a második olyan víztárolására használt ciszternáról olvasunk, amely üres. Végül pedig a király magatartása, vagy „politikája” rajzolódhat ki előttünk egyre élesebben. Ez ennyi; csak akkor tenni valamit, ha valaki kéri, mert később így rá tudja hárítani a felelősséget tettéért a kérelmezőre. Mit eredményez, meddig tartható ez a magatartás? A király sorsa e kérdésekre is felel majd... Most azonban parancsot ad Ebed-Meleknek, hogy szabadítsa ki Jeremiást.

A próféta ismét megmenekül, de szabadságát nem nyeri vissza. Tovább-

ra is a börtön udvarán tartózkodik. Itt kapja meg a király üzenetét, hogy menjen az ÚR házának harmadik kapujához, mert beszélni akar vele. Talán akkor még nem sejtik, hogy ez az utolsó találkozásuk. A király arra kéri Jeremiást, hogy mondja meg őszintén, mit üzen neki az ÚR. (Talán azt gondolja, hogy a próféta életének ismételt megmentése után Isten másként cselekszik majd vele, mint ahogyan azt előtte üzenté neki). Jeremiás először azt fogalmazza meg nagyon nyíltan válaszában, hogy a királyt gyengének látja az igazság elfogadására, s rajta töltene ki haragját, ha meghallja az ÚR üzenetét. Másrészt, ha megmondja azt, amit a királynak tennie kellene, nem fog hallgatni tanácsára, ahogyan eddig sem követte azt. A király azonban Istenre esküszik meg a prófétának, hogy sem ő nem öleti meg, sem ellenfelei kezére nem adja. (Ennek az eskünek az alapján gondolom azt, hogy a leírtak a második szabadulás után történtek. Mert ha ezt az esküt megszegte volna a király, azt Báruk biztosan megírta volna)! A király esküje után Jeremiás elmondja neki Isten üzenetét. Ha megadja magát a babilóniai király vezéreinek, életben marad háza népével együtt, és nem pusztul el a város sem. Ha nem így tesz, elpusztul a város is, ő is. A válasz szinte nevétségesen gyerekes; mi lesz, ha a júdaiak kezébe adnak, és azok kigúnyolnak? – kérdezi a király. S bár a próféta határozott nemmel válaszol aggodalmára, sőt szinte kérleli, hogy hallgasson az ÚR szavára, a király szájából nem jön felelet. Így Jeremiásnak kell tovább mondania azt, amit megláttatott vele az ÚR, s amit mi is csak úgy láthatunk a királlyal kapcsolatban, mint az asszonyok: „Megcsaltak, hatalmukba kerítették legjobb barátaid. És amikor lábad ingoványba merült, ők cserbenhagytak!”

A király az utolsó beszélgetés után sem tudatosítja, hogy mennyi élet és mennyi érték maradna meg, ha követné Isten tanácsát. Ehelyett titoktartásra kötelezi Jeremiást. Megparancsolja azt is, mit mondjon, ha a vezető emberek

(talán azok, akik másodszor is kútba dobták) kikérdezik. S mert Jeremiás tartja magát a király parancsához, vannak teológusok, akik emiatt azzal vádolják, hogy vétett a IX. parancsolat ellen. De felebarátai voltak-e azok, akik saját érdeküket követve el akarják pusztítani azt, aki az ÚR parancsára száll szembe velük az ÚR akaratát hirdetve? Jeremiás további zaklatásának egyrészt e válasz miatt lehetett vége, mert úgy is érthető, hogy a királynak szándékában van Jónátán házába visszavitetni Jeremiást. Másrészt pedig azért, mert megindult az ostrom és az ellenség elfoglalta Jeruzsálemet...

Ima: Örökkévaló és mindenható Isten, mennyei teremtető Atyám a Jézus Krisztus által! Hálát adva a kegyelmi időért, az abban kapott áldásokért, a szerető szíveken keresztül nyert boldogságért, köszönöm, hogy Szentlel-

ked és Igéd által munkálkodszt életemben. Te adsz szüntelenül, mi pedig, gyarló emberek nem annak örülünk, amit kaptunk, hanem azon kesergünk, amit még kapni szeretnénk. Pedig az időnek teljességében a legdrágábbat is nekünk adtad, Egyszülött Fiadat, hogy megváltson a kárhozatból, úttá legyen, melyet követve örök életre juthatunk. Add, hogy ne térjünk el -hiábavalóságokat keresve- a keskeny útról, hanem naponként igyekezzünk az ő példáját követve, engedelmes gyermekeidként élni. Áldást kérve ünnepeinkre, oltalmazó kegyelmedet kérjük az elkövetkező esztendőre is, hogy dicsőségedet hirdető étellel köszönjük meg Krisztusban megmutatott irgalmas szeretetedet. Segíts, hogy másokat is erre a keskeny útra hívogattva szolgálhassunk Neked mindig többen. Krisztusért kérlek hallgass meg! Ámen.

- id. f.-

A Református Újság karácsonyi könyvajánlata

Imakönyvek:

Jézushoz jöjjetek - imakönyv gyerekeknek és fiataloknak svájci református templomok színes fotóival keménykötésben. Ára 3,50

A Sionnak hegyén - 2,10

Szikszei imakönyv - 9,19

Bibliák:

Károlyi fordítású standard méret 11,88

Károlyi fordítású családi Biblia 18,19

Újfordítású standard méret 15,20

Újfordítású családi Biblia 15,57

Énekeskönyvek:

- Nagybetűs énekeskönyv 6,31

- Középméretű énekes könyv 5,48

- Kisméretű énekeskönyv 5,48

- Halleluja énekeskönyv 3,32

Kálvin Jánosról szóló irodalom

Dr. Huszár Pál: Kálvin János élete 7,-

Evangéliumi Kálvinizmus 12,50

Kálvin János: Kik a boldogok (igehirdetések) 2,15

E. Busch: Istenismeret és emberség-betekintés Kálvin teológiájában 8,20

Kálvin időszerűsége – tanulmányok 16,50

Ingo Baldermann: Tündöklő fény a sötét éjszakában

- bibliai elbeszélések gyerekeknek a karácsonyról

Ára: 6,5 Euro

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Tovább gyűrűzik a német-orosz egyházi feszültség: elvált papból hogyan lehetett pátriárka? (2009-11-23)

Miután Moszkvában az orosz ortodox egyház vezetése úgy gondolta, hogy az EKD élére választott női püspök személye megnehezíti az ortodox-protestáns viszonyt, kijelentették: a további egyházi kapcsolatokat felfüggesztik. Aztán Moszkva I. Kirill patriarcha hatására ismét békülékenyebbé vált. Most viszont a németek vetették fel a kérdést: válás árán lett az előző pátriárka orosz főpap? Vagy a KGB kényszerítésére?...

(Berlin/Moszkva) – A labda – úgymond – most az orosz térfélen van. A németek magyarázatot várnak arra, hogyan lehetett 1990-ben olyan pátriárkát választani a népes és befolyásos orosz ortodox egyház élére, aki a választási kritériumok közül „csak egyet teljesített, azt, hogy férfi”. Magyarázatot várnak az orosz féltől, hogyan lehetett a korábbi balti német Alekszij pátriárkát megválasztani, amikor jól tudták, hogy ezt megelőzően elvált feleségétől, a papeány Vera Alekszejevától, s csak utána lett szerzetessé, majd püspökjelöltté? A német hetilap, a merkur.de honlapján Wolfgang Thielmann felteszi még ezt a kérdést: „A KGB kényszerítette ki a válást? Alekszij 1961-ben választotta a szerzetesi életet, az erőteljes hruscsovi egyházüldözés idején. Kényszerítették erre? Önként tette? Vagy az ortodoxiában sok minden megtörténhet, amíg nem beszélnek róla?”. Ez a kérdés valószínűleg nem vetődött volna fel, ha az orosz ortodox külügyi hivatal nem kezdte volna el kritizálni az EKD élén álló elvált püspököt, Margot Käßmant. Márpedig az ökumenében csak akkor lehet tovább haladni, ha mindkét fél kész elfogadni a másik döntéseit belső ügyeiben, s nem követeli egyik fél sem, hogy a másik alkalmazkodjék az ő elképzeléseihez és elveihez. A különös viszályban annyi pozitívum legalább adódik, hogy I. Bartholomeosz konstantinápolyi patriarcha közép-európai képviselője, Augoustinos püspök kijelenthette: a világortodoxia nem osztja a moszkvai külügyi hivatal véleményét. Meglepő módon a szerb ortodoxok, az oroszok nagy támogatói, szintén a konstantinápolyi patriarcha megbízottjának a véleményét osztják. Moszkva legutóbbi lépéseivel azt kockáztatja, hogy elszigetelődik. A svéd evangélikusokkal minden kapcsolatot felfüggesztettek a homoszexualitás kérdésében hozott lundi állásfoglalás miatt. Az ilyen huzavonák, elzárkózás nem az EKD-nak, a német protestánsoknak ártanak, hanem az orosz ortodoxoknak – olvasható a merkur.de hétvégi számának meglehetősen merész hangvételű kommentárjában. (merkur.de – 2009-11-22 – dr. békefy

SZERETETNAPTÁR 2010

Naptárunkban olvasható

- Fazekas László püspök igei köszöntése, valamint egyházi életünk legfontosabb teendőit összefoglaló írása
- Esperesi beszámolók a Pozsonyi, Komáromi, Barsi, Gömöri, Abaúji és Zempléni Egyházmegyékből
- Gyülekezeti beszámolók a 2009-ben végzett szolgálatokról hét magyarajkú egyházmegyénkből
- Gyerekoldalak
- Ige minden napra a Magyar Református Egyház közös kalauza szerint

A felvidéki reformátusság mindennapi szolgálatát tesszük egymás számára ismertté, hogy épüljünk egymás hite által. Szerkesztőségünk ezt igyekszik szolgálni a 16. évfolyam megjelentetésével is. A naptárakat december elsejétől postázzuk.

Ára 4 Euro

A Református Újság

Isten kegyelméből a 17. évfolyamába lép 2010-ben. Igyekszünk gyülekezeteink életéről, valamint a világ reformátusságáról havonként, szerény lehetőségeink szerint, képet adni. Lapunk megjelenését Olvasóink ragaszkodása teszi lehetővé. Bízunk a Mindenható megtartó kegyelmében, hogy Önök előfizetve lapunkat továbbra is lehetővé teszik a Református Újság megjelenését.

A következő évben a Református Újság éves előfizetése 4,50 Euro.

Köszönettel, a Szerkesztőség nevében

Csoma László

GYÜLEKEZETEINK életéből

Bábelőadások a bátorkeszi Rét utcai óvodában

A IV. Bátorkeszi István Napok keretén belül 2009. október 26-án bábelőadás volt Bátorkeszin a Rét utcai óvodában. Nagy örömmel fogadtuk a Hetényi Református Gyülekezet TÁBITA bábcsoportjának lelkes fiataljait és vezetőjüket, Écsi Gyöngyi református lelkészt, népdalénekest, bábművészt. Mivel óvodásaink többsége már tavaly is részese lehetett két általuk előadott bibliai történetnek, ezért izgatottan és kíváncsian várták az idei előadást is, amelynek a címe „Édenkerti történet” volt. Az előadás alatt jó volt látni a boldog gyermekarcokat, a tágra nyílt szemeket. Sokszor zavarta meg ugyan az előadást gyermekeink harsány kacaja, de ez csak jele volt annak, hogy mennyire átéltek és élvezik a látottakat. Talán ez éppen annak köszönhető, hogy a bábok, melyekkel a bábcsoport tagjai dolgoznak, nagyon élethűek és vonzzák a gyermeki lelket. Nekünk, pedagógusoknak is

nagyon tetszetek egyszerűségükkel és barátságos külsejükkel. Feltűnt a sok ötletes megoldás a díszlet kapcsán is, mint például a kígyó eltűnésének megoldása, a különböző hangok utánzása furulya vagy más hangszer segítségével, a színpal megváltoztatása, gyors átalakítása. Jó volt tapasztalni, hogy a bábozó fiatalok szívből, őszintén játszottak. Az előadást követő tapsvihar kellő bizonyítéka volt sikerüknek. A követ-

kező napokon is még sokáig foglalkoztatta gyermekeinket a téma, hiszen a legtöbben le is rajzolták a történetet, mások a gyermekbibliákat is fellapozták.

Fontosnak tartom megemlíteni, hogy jó volt óvodánkban együtt látni ennyi boldog gyermeket, hiszen az előadásokra eljöttek vendégeink is: a Kis utcai és a karvai óvodások, valamint a helyi Kováts József Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola alsó tagozatos tanulói is. A két előadás alkalmával több, mint 150 gyermek hallotta és láthatta megelevenedni a bibliai történetet, mely reményeink szerint maradandó nyomot hagy bennük, csakúgy, mint azok a hittanórák, melyeket havi rendszerességgel tart óvodánkban Czinke Tímea lelkész.

Pedagógusként nincs nagyobb öröm számomra, ha együtt énekelhet, tapsolhat a gyereksereg, éppen ezért köszönet Czinke Zsolt és Tímea lelkészeknek és a Bátorkeszi Református Egyházközség presbitériumának, hogy lehetővé tették számunkra ezt a felejthetetlen élményt, és újra részesei lehettünk rendezvényeiknek.

Holop Szilvia

Saca - egyházmegyei kórustalálkozó

Az Abaúj-tornai egyházmegye kórustalálkozója egy napsütötte vasárnap délután 2009. október 18-án a sacai gyülekezet templomában lett megtartva. Hat kórus jelentette részvételét, de egyéb elfoglaltságára hivatkozva két kórus nem jött el a találkozóra. A templom padsorait a kassai, a szalánci, a kőrösi és a roznói kórusok tagjai, valamint a helybeli és a környező gyülekezetekből érkezett hívek töltötték meg. A gyülekezetet a helybeli lelkész Nt. Szabó Krisztián köszöntötte. Az igehirdetés szolgálatát Nt. Orémus Zoltán esperes végezte az Apostolok cselekedetei 16, 25-26 alapján. A kórusok a bemutatkozás után előadták programjukat és bizonyították felkészültségüket. Jó volt hallgatni szívből jövő éneklésüket, amellyel az Úrnak szolgáltak és dicsőítették az ő szent nevét. Miután minden csoport előadta műsorát, Süll Kinga egyházzene-sz megköszönte szolgálatukat és ajándékot adott a kórusoknak. A találkozó szeretevendégséggel ért véget, amelyet a sacai gyülekezet készített a találkozó résztvevőinek. Istennek hála ezért az alkalomért.

Csáji István

Biste – testvérgyülekezeti találkozó

2009. november 8-án ünnepélyes keretek között zajlott le Biste és Füzérkajata református gyülekezeteinek találkozója. Ez alkalommal is közös istentiszteleten vettünk részt, amelyen Igét hirdetett Oroszi Ákosné füzérkajatai lelkipásztor, szlovák nyelven pedig a helyi lelkipásztor foglalta össze az elmondottakat. Egy perces néma felállással

emlékeztünk meg a bistei gyülekezet egyik presbiter asszonyáról, akit az ünnepséget megelőző héten szólított magához az Úr, hosszú betegsége után.

Az istentiszteletet követően egyházmegyénk esperese, Molnár Elemér, utána pedig ifj. Kozár Péter köszöntötte az egybegyülteket. A füzérkajatai polgármesterasszony megemlékezett a két gyülekezet közös múltjáról, amint azt már korábbi cikkünkben is említettük, hiszen 1945-ig Biste Magyarországhoz tartozott, s Füzérkajata leányegyházaként közös anyakönyvet is használtak a határvonal meghúzásáig. Mindkét gyülekezet egy-egy rövid verses-zenés műsorral készült, majd pedig Oroszi Ákosné és a gyülekezet gondnoka átadta az ajándékot, egy Hollóházi porcelán vázát, és az úrvacsora jelképeként kenyeret és bort.

Ezután került sor a közös úrvacsorára, amely közösséggé formálta az egybegyülteket. A bistei gyülekezet gondnoka a kijáratnál átadta mindenkinek az ajándékát: a bistei templom fényképével díszített mézeskalácsokat. A két gyülekezet és a meghívottak egy színvonalas ebéden vettek részt, ahol élénk beszélgetés, eszmecsere alakult ki.

Ezért a szép alkalomért köszönet illeti a bistei gyülekezet tagjait, mindazokat, akik a szervezési munkálatokból tevékenyen részt vettek. Az Urat áldja minden cselekvésünk!

Györky Szilvia

Szakmai nap kántoroknak

A református egyházzenei osztály szervezésében négy év után újra Nagyida lett a kántortalálkozó helyszíne. 2009. október 17-én a Schell kastély nagytermében gyűltek össze az Abaúj - tornai egyházmegye kántorai mintegy nyolcan. Nyéky Miklós teológus és zenész kezdő áhitata nyitotta meg a találkozót. Kölsönös bemutatkozás, majd szakmai véleménycserre következett, amely a szakmai továbbképzést volt hivatva szolgálni. A finom ebéd elfogyasztása után filmvetítésre került sor, amelyen az alistáli gyermektáborban előadott gyermekkantátát láthattuk. Utána templomba vonultunk, ahol az orgonajátszás szakmai kérdéseit vitattuk meg. Délután öt órakor, mintegy a szakmai nap csúcspontjaként a templom falai között koncertre került sor. Fellépett a budapesti Tabulatúra régizene együttes. Előadásukban hallottuk a 150. zsoltárt, majd középkori énekeket adtak elő historikus hangszerek kíséretében a nagyszámú hallgatóság előtt. A szakmai nap zárásaként megvendégelésre került sor a gyülekezet imatermében. Az ebédet és a megvendégelést a nagyidai gyülekezet tagjai készítették, amiért köszönetet mondunk. Mindezekért legyen Istené a dicsőség.

Csáji Krisztina

Kálvin-szobor avatás és előadás Szabadkán

A szabadkai református egyházközségben vasárnap, október 25-én a reformációi hónap rendezvényei sorában körzeti presbiteri konferenciával egybekapcsolt Kálvin-napot tartottak. A szegedi, és a Szabadka környékbeli gyülekezetek küldöttei megtöltötték a templomot, ahol délelőtt Dr. Békefy Lajos lelkipásztor, a Presbiter felelős szerkesztője hirdette az Igét, az úrvacsorai ágendát Dr. Békefy-Röhrig Klaudia, korábbi délvidéki, pirosi lelkész nő tartotta. Surányiné Réti Katalin, a vendéglátó gyülekezet lelkész nője köszöntötte a vendégeket, közöttük Gilicze András szentesi lelkipásztort, a Csongrádi Egyházmegye esperesét. Az úrvacsoraszertés előtt szép műsort adott a gyülekezet énekkarra és két színinövendék, Basity Gréta és Liszi Melinda, akik Muraközy Gyula, Bódás János és Horváth Loránt egy-egy Kálvin versét, illetve reformációs versét adták elő nagy átéssel. Az istentisztelet után a templom előterében felállított Kálvin-portré leleplezésére került sor. A mellszobor a szabadkai evangélikus templom előtti reformációs parkban álló Kálvin mellszobor gipszmásolata. Az alkotás Vera Gabrić Počuča szobrászművész munkája. Ezen a rövid ünnepségen emlékező és méltató szavakat mondott a lelkészek mellett Kasza József tiszteletbeli presbiter, politikus, a város és a szerbiai közélet ismert

személyisége. Megrendüléssel és hálával emlékezett arra, hogy édesapja a gyülekezet templomának negyven évvel ezelőtti építésében áldozatos szerepet vállalt. Kiemelte, nagy szüksége van ma az egyéneknek, a társadalomnak, a délvidéki református egyháznak a megújulására. Kálvint méltatta szoboravató beszédében Gilicze András esperes-lelkipásztor, taglalva a reformáció nagy tételeit, s ezeknek megjelenését reformátorunk gondolkodásában. A délutáni szeretetvendégségen Dr. Békefy Lajos lelkipásztor vetített képes előadást tartott Kálvin időszerűsége címmel. Az előadás során szólt Kálvin emberi, spirituális és teológiai időszerűségéről: a csodálkozó, a pneumatikus és a szociálisan fogékony/reformer emberről, és az imádkozó, éneklő és bibliás reformátorról. Behatóan taglalta Kálvin tanítását Jézus Krisztus hármastiszteréről, ennek hatását egyháztanára. Méltatta Kálvinnak korát megelőző szociáletikáját, a szegénységről, a kamatról, a munkanélküliségről, az emberi méltóságról alkotott nézeteit, illetve intézkedéseit. Az előadó egyúttal a Magyar Református Presbiteri Szövetség üdvözlétét is átadta a jelenlévő presbitereknek a Presbiter című lap legújabb számának közreadásával. Kálvin időszerűségével kapcsolatosan az előadóval interjút készített a szabadkai Pannon-tv és rádió, valamint a Magyar Szó című vajdasági napilap is. (brkl)

Híradás egy kis gyülekezet életéből

A legutóbbi tisztújítás alkalmával a Leleszi Leány-egyházközség presbitériuma megújult. Szükség is volt erre, mivel előljáróink olyan időszakban kezdtek, illetve folytatták szolgálatukat, amikor szemmel láthatóan sok feladat állt gyülekezetünk előtt. A presbitérium hozzá is látott dolgaink folyamatos végzéséhez. A legszükségesebbek között volt a gyülekezeti terem belső felújítása, valamint a templom külső rekonstrukciója. Gyülekezeti termünket 2008 nyarán újra festettük, a plafonrész szigetelést és új borítást kapott, így gyülekezetünk érdeklődő tagjai szép környezetben dicsérhetik Urunkat és adhatnak hálát a kegyelmes Isten megtartó szerzetetéért.

Az idő előrehaladtával templomunk külső megújítása is fontossá vált, hiszen 1968 óta csak kisebb javítási munkálatokat sikerült megvalósítani. Már 2008 végén hozzá láttunk a nagy munka előkészítéséhez, amely elsősorban az anyagiak összegyűjtését jelentette. Örömmel vettük Egyházunk segélyalapjának támogatását, csakúgy mint a polgármester úr és helyi Önkormányzat nyitottságát, hathatós anyagi segítségét. A munkálatok végül a terv szerint 2009 júliusában indulhattak el. Hálát adunk Istennek, hogy a munkálatokkal egy időben gyülekezetünk területén is gyűjtést indíthattunk, amely kapcsán egy néhány napon belül a községünkben élő katolikus testvéreinkkel együtt 3600 eurót gyűjthettünk össze. Gyülekezetünk szívében hála van, hogy a végzett külső munkák befejeződhetnek és templomunk külleme megújulhatott. Munkánkat - ha az Úr engedi - a templombelső tatarozásával szeretnénk folytatni. Imádságainkban kérjük Istenünket, hogy adjon mindannyiunknak áldozatkésztséget és vezetést ebben a nagy munkában, és azt a reménységet, hogy épületeink újjulása közben nemcsak a gyülekezet külső látható képe, hanem szívünk is megújulhat a Mindenható Isten dicsőségére.

Sárogh Endréné
presbiter

A JÓ PÁSZTOR HÁZA

adakozás

Csáji Irén és István,
Nagyida 30,- €

Mindazok életére Isten áldását kérjük, akik adományaikkal eddig is hozzájárultak ahhoz, hogy minél közelebb jussunk célunk eléréséhez.

Bankszámla számunk: 055 20 44 933 / 0900

SLSP, a.s., pob. Král. Chlmeč
Címünk: Dobry Pastier Pribenik n.o.,,
Kostolná 216/3, 07651 Pribenik

Búcsúzás Csunyocska Istvántól

“Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.” (2Tim. 4,7 - 8)

Nemrég még Isten kegyelméből megért 95. életévének betöltése alkalmából köszönthettük Csunyocska István, tiszteletbeli gondnoktestvérünket, ezen cikkben azonban már a búcsúzás, a 2009. október 1.-én történt elköltözése apropóján szeretnénk hálát adni küzdelmes életéért, mely sajátos módon összefonódott felvidéki magyarságunk sorsával.

1914. július 7-én született itt, Szalócon, földműves család negyedik gyermekeként. Pár nappal az I. világháborút kiváltó osztrák-magyar trónörökös meggyilkolása után és alig több mint egy hónappal a harcok kitörése előtt. Gyerekként tehát már átélte az első világháborút, amely után az itteni részek a trianoni döntés nyomán az akkori Csehszlovákiához kerültek. Nem volt könnyű megmaradni, abban az időben, amikor egyrészt az életkörülmények, a gazdasági helyzet, a viszonyok nagyon rosszak voltak, másrészt magyarnak megmaradni akkor, amikor „magyarok tízezreit utasították ki az országból, emlékműveiket lerombolták, nyelvüket másodrangú nyelvvé tették, iskoláik egy részét bezárták.” Valóban a megtartó Isten kegyelme volt, aki gondviselésével hordozta a benne bízókat. Így növekedhetett fel elhunyt testvérünk is az alapiskolát itt Szalócon, majd feljebb Rozsnyón végezve, örömteli gyerekkort és a szülőket segítő életet élve, megtalálva az örömet és a mások felé szolgálást a falusi színjátásban is, amit tehetségesen és nagy szeretettel csinált. Azonban ebbe a boldog gyerek- és fiatalkorba beleszólt a második világháború, amelyben harcolt a hazáért és szintén az életért, a megmaradásért. Ő még csehszlovák katonaként rukkolt be České Budejovicéire, de aztán, ahogy hazatértek szabadságra, megtörtént az elcsatolt részek visszacsatolása a történelmi Magyarországhoz, és magyar hadköteleseként már a magyar hadseregben jutott ki a frontra. Átélt a Don-kanyart, ahol „megfelelő fegyverzet, felszerelés nélkül kiküldött, lehetetlen feladattal megbízott honvédek ezrei szenvedtek és veszték oda értelmetlenül a -40 fokos orosz télben.” Ő is úgy emlékezett vissza erre, hogy a német katonák kinevették őket az aluszereltségük miatt.

A Donnál orosz hadifogságba esett, ahol még nagyobb, szinte pokoli mélységeket élt át a kemény munkában, a nehéz körülmények között, utólag szembesülve azzal is, hogy a román fogolytársaktól kapott füstölt hús, bizony a kemény fagy miatt el nem temetett emberek húsa volt.

Megmaradni ezek között is Isten kegyelme volt. Aztán egyik napon behívták, térképet téve elé, hogy ismeri-e ezt a vidéket. És ha elbeszélésére jól emlékszem, kicsordult a könny a szeméből, amikor szembesült vele, hogy a térkép az otthont ábrázolta, ezt a vidéket, a szülőföldet, ahonnan származott. Rövid, szinte semmire sem elég kiképzés következett, hogy aztán ejtőernyős partizánként dobják le a repülőőről, de mivel célt tévesztettek, nem itt, hanem egy Késmárk melletti falu határában, annak hídjánál ért földet, aminek következtében egész életére kiható sebesülést

szerezett. Hajnalban arra eszmélt, hogy lába a nyakában van, eltört. Asszonyok találtak rá. A faluba majd a késmárki várban állomásozó németek elé vitték és el volt készülve rá, hogy mint partizánt kivégzik. Itt is a kegyelem mentette meg. Kórházi kezelést kapott. Majd a front visszavonulása miatt, őt is, mint sebesültet vitték magukkal. A Magyarországra tartó vonat helyett a Németországba indulóra tették. Onnan térhetett aztán haza.

Haza, az akkor már újra Csehszlovákiához került szülőföldre, amelyen az itteni magyarság számára a jogfosztottság évei következtek, a meghurcolásokkal, kitelepítésekkel, amelyek távollétében az ő családját is érintették, hiszen testvére családja is erre a sorsra jutott.

A nehéz körülmények között ő újra, a megélhetést, a helyét kereste. Trafikot nyitott. Majd rövid átképzés után vendéglős lett. Pelsőcön a Rongyosban és a Koronában is dolgozott. Ez is harc volt. De már másfajta küzdelem. A munka harca. Küzdelem az időközben formálódó családerő, szereteiért. Józannak maradni mások ellenére, gondoskodni azokról, akiket szeretett. 1950-ben kötött házasságot Ferencz Piroskával, amely házasságot egy fiú és egy leánygyermekkel áldotta meg Isten, akiket feleségével együtt nagy szeretettel neveltek, majd pedig unokáiban, dédunokáiban, akik sok örömet jelentettek a számukra.

Értünk munkálkodott vendéglősként munkahelyén, majd hazatérve, törődve a háztájjal, kerttel, állatokkal, gondoskodva a rábízottakról. Még nyugdíjba vonulása után is dolgozott, akkor már itt, a Gombaszögi Mészgyárban többféle munkát végezve.

S mindezek mellett, mögött, felett presbitere és gondnoka is volt a helyi gyülekezetnek. Ez is harc volt a gyülekezet megmaradásáért, éppen a legnehezebb időkből, amikor az istentelen eszmék – melyek még sokakban ma is hatnak – megpróbálták elnyomni, tönkretenni, elpusztítani az egyházat, megfélemlíteni, meghurcolni, bántani a hitet vállalókat, hogy ne vállalják, hagyják el Istent, és éppen ezért csak kevesen vállalták a Jézus zászlaja alá való felsorakozást, a hűségnek, a hitnek a tartását, megtartását, ami által Isten megtartotta a benne bízókat.

Őneki ebben az időben kellett az ideérkező lelkészekkel együtt vezetni, kormányozni az egyház itteni hajóját, vinni a munkálatokat. Az ő gondoksága idején került sor a templomtorony javítására, a harangok villamosítására, a templom külső javítására, vakolására, orgonajavításra is.

Isten kegyelme volt, hogy ebben a nehéz időben is megtartotta az egyházat. És megtartotta testvérünket is, aki bízott benne. Valóban csodálatos volt látni és hálát adni érte, ahogyan életéhez napokat, sőt éveket told, és ő itt van velünk sokáig testi erővel is bírva, de még tovább szellemi frissességben, mint a múlt egy nagy tanúja, aki szívesen emlékezik, és osztja meg emlékeit másokkal, akik közlőre és távolról érkeznek hozzá, hogy élettapasztalatait meghallgassák, akár meg is örökössék. Ez is harc volt. Értünk, a következő nemzedékért, hogy legyen a múlt a mi okulásunkra, és lássuk a helyünket népben, egyházban, emberségben, hitben, és Istenhez kapcsolva az életünket, a hit által, a hűség által megmaradjunk.

De nem csak a múltban élt. A ma dolgai felől is értesült volt, mai szóval élve képben volt, hiszen olvasott, hallgatta

a rádiót, értesülve korának eseményeiről, melyekből szinte mindig naprakész volt.

Betegeskedni nem betegeskedett. A 70-80-as évek tájékán volt egy infarktusa, törött lába pedig egész életében végigkísérte. Humora, vidám kedve, emberszeretete, és hite minden nehézségen átgátolta.

Valóban az Úr kegyelméből 95. életévét is betöltötte, aminek alkalmából a falu és a gyülekezet vezetősége is köszöntöttek. Nagyon örült a kapott énekeskönyvnek is, amelyből – nagybetűs élvén – utolsó napjaiban is tudott olvasni és készülni az elmenetelre. Érezte halálának a közeledtét, melyre szereteteit is készítette, búcsúzva tőlük,

útmutatást adva.

Pár nappal halála előtt a 25. zoltár és a 42. zoltár hangjai csendültek fel tisztán ajkain. Mindkét zoltár az Istenhez vágyakozás zoltára. És ezek voltak az utolsó szavai is Istenem, Istenem.

Az Isten által szeretetből elkészített és a Jézus Krisztus által számunkra megszerzett üdvösségre tekintünk, mikor búcsúzunk és hálát adunk elhunyt testvérünk életéért. Isten vigasztaló Szentlelke töltsé be békességgel gyászolóit, és hordozza ezután is gondviselésével, megtartó kegyelmével a gyülekezetet. Soli Deo Gloria!

André János.

„Hittem, azért szoltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk! (2Kor.4,13)

Különös eseményeknek volt tanúja Európa az elmúlt hetekben. Miután az írek újabb népszavazáson elfogadták az Únió új alapokmányát, a Lisszaboni Szerződést, majd a lengyel köztársasági elnök rövid vonakodás után aláírta a ratifikálási döntést, a Cseh Köztársaság elnöke, Václav Klaus (die Klausel = záradék, kikötés – avagy nomen est omen) lépet fel követelésekkel. Nem is akármilyen követelésekkel! Kivételt kért a szerződés emberi jogokkal foglalkozó rendelkezései alól, amelyek az egyének tulajdonhoz való elidegeníthetetlen jogáról szólnak. Hirtelen aggodalom töltötte el az elnök „urat” a Benesi dekrétumok által „szerzett” – eltulajdonított javak miatt. Mert ez nem volt más, mint állami szinten elkövetett rablás! Nem kis tételben és számban, 3,5 millió német, több mint 100.000 magyar földje, háza, állatai, boltja, üzeme, és még ki tudja mi minden. Milliárdos tétel, s aki már nagyban lop, csal, rabol, annak ugye jár a jóvátételi mentesség, hisz csak a kis halak akadnak horogra. Valami azonban mégis megülte Klaus elnök gyomrát, zavarta lelke nyugalma. Mi van, ha valamilyen emberjogi bíróság belekapaszkodik a nevezett szerződés szalmaszálába? Nos a húsz évvel ezelőtt oly nagyra értékelt cseh „demokratikus hagyományok” kétarcúsága mutatkozott itt meg a maga teljes valóságában. E hagyományok ugyanis nagyon viszonylagosak voltak és maradtak. Erről szól egész XX. századi történelmük. Amíg

a cseh propaganda a német megszállás szörnyűségeiről beszélt, addig a háború szinte teljes idején a cseh protektorátus gyárai ontották a jobbnál jobb minőségű fegyvereket, hadianyagot Hitler hadserege számára. Pilsen-Plzen kivételével egyetlen várost sem ért komolyabb bombatámadás, de Pilsen abban az időben amúgy is német többségű város volt. Valódi ellenállásra is csak 1945. május 5-én került sor, amikor már minden eldőlt, s valódi német retorzió nem jöhetett szóba. Hasonlóan viselkedett a húsz évvel ezelőtti cseh politikai ellenzék is. Lengyelország, Magyarország és a volt NDK a berlini fal ledőlésével már javában a kommunista diktatúra kisöprésén fáradoztak, amikor végre Prága is hozzáfogott a rendszer felszámolásához, biztosra menve, a végsőig taktikázva, s a már évszázadok óta gyakorolt kitűnő propagandával elhitelve ország-világgal, hogy micsoda nagy demokraták lakják ezt országot. Csak hát néha kilóg a lóláb, mint most is, Klaus elnök magatartásában. Igaz, neki sem kellett sokáig félnie, jött a segítség mondván: a liszaboni szerződés nem a múltból, hanem a jövőről szól. Ez a politika! Lehet nagyhatalmi, középhatalmi, kissebbségi! Ezek a politikusok, lehetnek nagyhatalmak, középhatalmak és kissebbségi politikusok, csak azt akarják elhíttetni a jámbor választóval, hogy csakis ők védik érdekeit, csakis velük lehet eredményt elérni, csakis ők képesek békességet, igazságot teremteni.

Van azonban, aki nem elhallgatja a múltat, nem alakoskodik a jelenben, és nem álnok hazugságok az ígéretei. Ő Jeremiás próféta szavaival így szól: „Ti hazug szavakban bíztok, amelyek semmit sem érnek. Loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztok...” (Jer.7,8-9.) Majd Zakariás prófétán keresztül kinyilvánítja, hogy hiába a bűnös cinkosság, az Ő ítéletét nem kerülheti el a bűnös: „Ez az az átok, amely eljut az ország egész területére. Mert ennek következtében fog megbűnhődni minden tolvaj, és ennek következtében fog megbűnhődni minden esküdöző.” (Zakariás 5,3)

Az Ő ítéletét csakis úgy lehet elkerülni, ha nem záradékok és kikötések mögé rejtőzünk, hanem őszintén megvalljuk Isten és ember ellen elkövetett vétkeinket. Nem mások bűneivel „takargatjuk” saját gonoszságunkat, hanem Jézus megváltó áldozatára bízunk magunkat. Ezzel kellene megismerkednie Klaus elnöknek is, s akkor megszűnnének félelmei, a múlt bűnei miatt érzett aggodalmai.

Csoma László, ref.lelkész

GÖMÖRLIGETI
TEMLOM

ABAUJSZINAI
TEMLOM

Az Abaujszina és Gömörligeti templom felvételei lapzárta után kerültek szerkesztőségünkbe, így azok már csak az újságban és nem a falinaptáron jelenhettek meg . **-szerk-**

Nőszövetség – tisztújító közgyűlés az Üngi Egyházmegyében

2009. november 14-én a deregnyői Tanulmányi Központban került sor az Üngi Egyházmegye nőszövetségének tisztújító közgyűlésére. A megjelenteket Csoma László lelkipásztor köszöntötte, majd Csoma Annamária zongorajátékát követően a megjelentek hálaadó istentiszteleten vettek részt. Az igehirdetés szolgálatát Gede Ildikó, az erdélyi nőszövetség elnöke végezte, a Zsoltárok könyve 50:23 alapján. Igemagyarázatában kihangsúlyozta, hogy az áldozatkészség sokak életében jelen van, ugyanakkor, ha felsokasodik az életben, akkor az ember ereje, kitartása megfogyatkozik. A nőszövetség munkája is hasonló ehhez, mindig szükség van rá, és soha nem ér véget. Mindezt szeretettel lehet

csak végezni, mert az Úr azoknak ad erőt a szolgálathoz, akik Őbenne bizakodva cselekszenek.

Az igehirdetés után a 395. dicséret eléneklése után elhangzott a deregnyői református gyerekek rövid műsora. Ezután Fülöp Angéla köszöntötte ünnepélyesen a jelenlevőket, majd felkérte Gede Ildikót, hogy néhány szóban mutassa be az 1928-ban alakult erdélyi nőszövetség munkásságát. Gede Ildikó három pontban foglalta össze azokat a tevékenységeket, amelyek keretén belül működik a szervezet: 1. nőszövetségi bibliaórák, 2. diakóniai szolgálat, 3. a kultúra ápolása. A nőszövetség kerületi szinten működik, s kiadja a Református család c. nőszövetségi folyóiratot.

Hranýó Mihályné és Fülöp Angéla megköszönve a beszámolót, ezután a következő napirendi pont szerint kezdetét vette a tisztújítás. A jelölések és szavazás után a következő eredmény alakult ki:

Elnök: Ferencz Éva (Nagykapos)
Alelnök: Csoma Valéria (Deregnyő)
Titkár: Sipos Edit (Iske)
Pénztáros: Mudy Erzsébet (Deregnyő)
Számvevők: Jakab Katalin (Szirénfalva)
Puskás Erzsébet (Deregnyő).

A közgyűlést Szabóné Kozár Éva imádsággal fejezte be. A résztvevők a gyűlés után szeretetvendégségen vettek részt.

Mindezt legyen Istené a dicsőség!
Györky Szilvia

Megvannak teológiánk és hazai magyar egyetemünk első PhD doktorai!

Tegnap (2009 október 30-án) a Selye János Egyetem Református Teológiai Karán megvédte doktori értekezését Pólya Katalin, Erdélyi Pál és Lévai Attila. Erdélyi Pál a prágai Károly Egyetem Evangélikus Teológiai Karán végezte tanulmányait, Pólya Katalin és Lévai Attila pedig a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának az abszolvense.

Pólya Katalin, doktori disszertációjának a címe „Az Istenről szóló tan Elisabeth Moltmann-Wendel teológiájában” (témavezetője: dr. Bernhard Kaiser docens, a SJE RTK Rendszeres Teológiai Karának tanszékvezetője; opponensei dr. Szűcs Ferenc és dr. Békési Sándor a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának professzorai és dr. Szabó István a pápai Református Teológiai Akadémia professzora)

Erdélyi Pál doktori munkájának a címe „Szent háború az Őszövetségben” (Témavezetője dr. Karasszon István, a SJE

RTK Őszövetségi Tanszék tanszékvezető professzora; bírálói: dr. Vladár Gábor a Pápai Református Teológiai Akadémia professzora, Egeresi László Sándor a budapesti KGRE Hitudományi Karának docense és dr. Molnár János a SJE RTK-nak a professzora)

Lévai Attila, doktori disszertációjának a címe „Vallási hiedelmek és képzetek – különös tekintettel a Csallóközre és Bodroghözre” Témavezetője dr. Molnár János, a SJE RTK Vallástudományi és Filozófiai Tanszékének a tanszékvezető professzora; opponensei dr. Bándi György a pozsonyi Koménius Egyetem Evangélikus Teológiai Karának és a SJE RTK-nak tanszékvezető professzora, dr. Csémy Lajos a prágai Károly Egyetem Evangélikus Teológiai Karának emeritus professzora és dr. Lízka József a SHE Tanárképző Karának docense)

Molnár János

Dávid templomot akar építeni az Úrnak

1Krón 17

Kedves olvasóink! Dávid királyról már többször volt szó a Református Újság hasábjain, és itt a gyerekrovatban is. De a hittanórákról biztosan ismerősek a vele kapcsolatos történetek. Dávid és Góliát, Dávid Saul elől menekül, és még sorolhatnám azokat a történeteket, melyeket mindenképpen ismerhettek. Most ismét Dávid királlyal fogunk egy kicsit foglalkozni, egy olyan történettel kapcsolatban, mely nagyon sok mindenre meg akar bennünket tanítani.

Dávid király lett egész Izráelben, és nagyon sok jó dolgot tett már az uralma alatt. Fővárossá tette Jeruzsálemet, oda-vitette a szövetség ládáját, legyőzte a filiszteusokat. Egy napon, amikor Dávid már kőpalotában lakott, kinézett az ablakán, és meglátta a szent sátor, és ennek kapcsán elgondolkozott egy kicsit: engem megáldott az Isten, mellettem állt, hiszen király lettem, és nagy tetteket hajtottam már végre Isten segítségével. Én kővárban lakom, az Isten szövetségének a ládája pedig sátorban. Építenem kell Istennek egy templomot. Egy kőházat, melyben lakhat az Isten.

Magához hívta Nátán prófétát, és elmondta neki a tervét. Nátán először helyeselte, és örült annak, hogy a király templomot akar építeni, de aztán hozzá szólt az Isten, és elmondta neki az akaratát. Isten megüzente Dávidnak, hogy nem szeretné, ha templomot építene neki. Viszont Isten megáldja Dávidot, és az egész családját és ő épít Dávidnak házat, mégpedig olyat, mely örökre megmarad.

Furcsa történet ez. Hogy miért? Azért, mert Dávid jó dolgot akart végrehajtani. Templomot akart építeni az Istennek, de Isten mégsem engedte. Lehetséges az, hogy az Isten nem engedi, hogy jó dolgot tegyen valaki? Bizony lehetséges, sőt néha, ahogy láthattuk a történetben is. megakadályozza hozz azt, amit jónak gondolunk véghezvigyük. Azért teszi ezt, mert mi emberek nem mindig tudjuk, hogy mi az igazán jó.

Biztosan voltatok már olyan helyzetben amikor igazán jót akartatok. Valakin segíteni akartok, valamit meg akartok tenni, mert azt gondoljátok, hogy azzal jót tesztek. De amikor megtettétek, amit elterveztetek, valahogy rosszul sült el a dolog. Azért van ez, mert nem tudjuk igazán, hogy mi a jó nekünk és másoknak. Azt a példát szoktam a hittanosaimnak hozni ezzel kapcsolatban, amikor elmegyünk egy kolduló ember mellett az utcán, vagy ha odajön hozzánk egy gyerek mondjuk valamelyik nagy áruház parkolójában, hogy éhes, és adjunk neki pénzt kiflire, akkor általában

azzal nyugtatjuk meg a lelkünket, hogy nyomunk a tenyerébe egy kis aprót. Pedig nekik nem arra van szükségük, nem ezzel teszünk jót nekik. Hiszen egyrészt a pénzt lehet rosszra is költeni, másrészt a pénzt a gyerekektől könnyen elvehetik, és akkor nem tudnak jól lakni. Sokkal helyesebb, ha bemegyünk az üzletbe, és veszünk egy kis ételmezt azon a pénzen, melyet odaadtunk volna nekik.

De az Isten teljesen másként gondolkozik. Ő pontosan tudja, hogy mire van szükségünk, hogy mi a jó nekünk, és ami jó nekünk, amire szükségünk van, azt meg is adja. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy megpróbáljunk rá figyelni és így élni az életünket.

Nos, mit is kell tennünk? Rá kell bízunk magunkat az Isten vezetésére. Mert az Isten mindig megmutatja nekünk, hogy mit kell tennünk, hogy éppen mivel szolgáljuk az Ő dicsőségét. Az lenne a jó, ha minden ember meghallgatná az Isten szavát.

Itt van a karácsony, és az ünnep közeledtével mi is próbáljuk meg azt a jót cselekedni, amit az Isten mutat meg nekünk, és figyeljünk oda jobban a rászoruló emberekre, hogy segítségünkkel hozzájuk is közelebb hozzuk a karácsony igazi értelmét, és mi is helyesen ünnepeljünk.

Imádság: Mindenható Isten! Köszönjük neked ajándékaidat. Köszönjük, hogy te szeretsz bennünket, és tudod mi a jó nekünk. Adj nekünk hitet és akaratot ahhoz, hogy keressük és megtartsuk akaratodat. Ámen

Aranymondás: „Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak.” Zsoltárok 9: 11

Keressd meg, hogy hány lámpás található a képen!

A Református Tanulmányi Központ hírei

Váci gyülekezet Felvidéken

A Református Tanulmányi Központ szolgálatának szervezői részük a tanulmányutak szervezése belföldön és külföldön egyaránt. Augusztus utolsó hetében mintegy negyven váci testvérünk látogatott Felvidékre, akik maguk is igényt tartottak erre a szolgálatra. A itt töltött négy nap alatt a keleti régió számos helyét kereshették fel. A szokásoktól eltérően a ruszin vidék és a Vihorlát hegység keleti nyúlványai között megbúvó Tengersizem megismerése volt

A TENGERSZEM PARTJÁN

SZEPESSZOMBAT TÖRTÉNELMI KÖZPONTJÁBAN

programon. A következőkben Kassa, Eperjes, Bártfa, majd Ólubló és Podolín, Késmárk, Szepesszombat és Lőcse kerültek sorra. Végül Ung-vidék és Bodrogköz nevezetességeit látogattuk meg. Ez az út nemcsak történelmi épületeket jelentett, hanem sokkal inkább annak a művészeti, szellemi és nemzetiségi gazdagságnak a megismerését, amely gazdagság annyira jellemző volt a Magyar Királyságra. Éralja - Ballagi Mór szülőfaluja- és Görbeszeg műemlék fatemplomai mellett mai napig magyar nyelvű keresztek hirdetik, hogy az itt élő görögkatolikusok Isten dicsőségére állították a XX. század első évtizedében. Magyar nyelvemlékekben nem volt hiány a szepességi, valamikor német, magyar és szlovák nyelvű városokban sem. Szepesszombaton máig sértetlenül hirdeti az 1848-49-es forradalom és szabadságharc 50. évfordulóján állított emlékoszlop a szepesi város akkori lakosainak ragaszkodását a magyar hazához. De az evangélikus templom homlokzatán is magyar felirat hirdeti mikor épült és újítottatott az épület. A nyelvtörvény értelmetlenségét húzta alá az a tény is, hogy a szepességi területeken az éttermekben, cukrászdákban igyekeztek magyarul

szólni a vendégekhez. A jó hangulatú kirándulás utolsó napján Nagyszelmenc, Dobóruszka, Szentés és a borsi Rákóczi kastély volt uticélunk. Borsiban szomorúan állapítottuk meg, hogy II. Rákóczi Ferenc szülőházát sajnos a mai napig nem sikerült felújítani. Kinek a mulasztása, bűne ez? A helyieké bizonyára nem. Talán a mindenkori magyar kormányának és a majd nyolc évig kormányozó betöltő felvidéki magyar politikusoknak jó lenne elgondolkodni azon, mindent megtettek-e azért, hogy ez a nemzeti emlékhely valóban méltó állapotban fogadja az ide látogatókat. Mert vannak látogatók. Csak a Tanulmányi Központ szervezésében ez évben 7 csoport kereste fel Borsit.

Váci testvéreink számára a megtett út nagy élményt jelentett, amiért hálát adhatunk az Úrnak.

Csoma L.

VÁCI TESTVÉREK RUSZIN FATEMPLOM ELŐTT

